

Lovforslag nr. L 214. Fremsat den 1. marts 2000 af justitsministeren (Frank Jensen)

Forslag

til

Lov om politimæssigt samarbejde i Øresundsregionen

§ 1. Aftalen af 6. oktober 1999 mellem Kongeriget Danmarks regering og Kongeriget Sveriges regering om politimæssigt samarbejde i Øresundsregionen kan tiltrædes på Danmarks vegne.

§ 2. Polititjenestemænd fra Danmark kan udføre opgaver i Sverige efter aftalens artikel 6-8.

§ 3. Polititjenestemænd fra Sverige kan udføre opgaver i Danmark efter aftalens artikel 6-8.

§ 4. Polititjenestemænd fra Sverige, som udfører opgaver i Danmark efter aftalens artikel 6-8, har ret til at bære tjenestevåben efter aftalens regler.

§ 5. Bestemmelserne i straffelovens kapitel 14 om forbrydelser mod den offentlige myndighed og kapitel 16 om forbrydelser i offentlig tjeneste

eller hvert finder også anvendelse, når forholdet er begået mod eller af polititjenestemænd fra Sverige under udførelse af opgaver i Danmark efter aftalens artikel 6-8.

§ 6. Forvolder polititjenestemænd fra Sverige under udførelse af opgaver i Danmark efter aftalen skader, som efter dansk ret medfører erstatningspligt, udbetales erstatningen af justitsministeren.

§ 7. Lovens § 1 træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. Lovens øvrige bestemmelser træder i kraft den 1. juni 2000.

§ 8. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets formål og baggrund

Lovforslagets formål er at skabe grundlag for dansk tiltrædelse af aftalen af 6. oktober 1999 mellem Danmark og Sverige om politimæssigt samarbejde i Øresundsregionen. Aftalen er optaget som bilag til lovforslaget.

Denne aftale vil styrke de to landes politimæssige samarbejde i tilknytning til etableringen af den faste forbindelse over Øresund, der forventes åbnet den 1. juli 2000.

Med Øresundsforbindelsen bliver der i et tæt befolket område skabt en landbaseret grænse, som hver dag passerer af et meget betydeligt antal personer enten i bil eller med tog. På den baggrund er regeringerne i de to lande enige om, at der vil være et særligt behov for samarbejde mellem landenes myndigheder om udførelsen af politimæssige opgaver i Øresundsregionen.

Efter aftalen vil det fortsat i almindelighed være forbeholdt hvert af de to landes myndigheder at udøve politimæssige tvangsbeføjelser på eget territorium. Aftalen indebærer dog, at hvert lands politimyndigheder under nærmere angivne betingelser kan udøve visse beføjelser på den anden side af territorialgrænsen. Denne grænse ligger på Øresundsforbindelsen ca. 10,5 km fra den danske kyst og ca. 5,5 km fra den svenske kyst.

Aftalen har i øvrigt til formål at supplere og udfylde Schengen-konventionen, herunder navnlig konventionens bestemmelser om grænseoverskridende observation og forfølgelse. Både Danmark og Sverige har i 1996 indgået aftaler om tiltrædelse af Schengen-konventionen, der med Amsterdam-traktatens ikrafttræden den 1. maj 1999 er blevet integreret i EU. Med henblik på dansk tiltrædelse af konventionen er bl.a. gennemført lov nr. 418 af 10. juni 1997 om Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen.

Det er Justitsministeriets vurdering, at aftalen om politimæssigt samarbejde i Øresundsregionen ikke kan opfyldes fra dansk side med loven om Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen. Det skyldes

navnlig, at aftalen - i lyset af det særlige behov for politimæssigt samarbejde i forbindelse med Øresundsforbindelsen - indeholder regler, der i et vist omfang går videre end Schengen-konventionens regler om grænseoverskridende politisamarbejde. I øvrigt vil lovgivningen i forbindelse med dansk tiltrædelse af Schengen-konventionen først vil blive sat i kraft i sin helhed, når Danmark indtræder i det praktiske Schengen-samarbejde. Ligesom for Sveriges vedkommende forventes dette at ske i marts 2001.

Lovforslaget indeholder ikke nogen almindelig bestemmelse om, at aftalen »gælder her i landet«. Baggrunden for det er, at en række af aftalens bestemmelser kan opfyldes uden lovgivning. Lovforslagets § 1 indebærer derfor blot, at regeringen på Danmarks vegne kan tiltræde aftalen. Herudover indeholder lovforslagets §§ 2-6 enkelte bestemmelser, der angår opfyldelsen af aftalen. §§ 7 og 8 vedrører henholdsvis lovens ikrafttræden og forholdet til Færøerne og Grønland.

Lovforslaget er samtidig fremsat med henblik på herigennem at opnå Folketingets samtykke efter grundlovens § 19 til regeringens tiltrædelse af aftalen.

2. Aftalens indhold

2.1. Efter aftalens præambel og artikel 1 har aftalen til formål at styrke samarbejdet mellem de to landes politimyndigheder med henblik på afværgelse af trusler mod den offentlige sikkerhed og orden samt forebyggelse og forfølgning af straffbare forhold.

I tilknytning hertil er der i aftalens præambel bl.a. henvist til aftalen af 23. marts 1991 mellem regeringerne i Danmark og Sverige om en fast forbindelse over Øresund, herunder denne aftales artikel 18, hvorefter de to lande kan indgå særskilte aftaler om dansk og svensk myndighedsudøvelse, der vedrører Øresundsforbindelsen.

Aftalen om politimæssigt samarbejde i Øresundsregionen indeholder i artikel 2 en definition, hvorefter Øresundsforbindelsen for togtrafikkens vedkommende skal forstås som strækningen mellem stationen i Københavns lufthavn i Kastrup og henholdsvis den

sidste påstigningsmulighed og den første afstigningsmulighed i Sverige. I øvrigt skal udtrykket Øresundsforbindelsen forstås som strækningen mellem på den ene side den sidste tilkørsels- eller den første frakørselsmulighed i Danmark og på den anden side tilkørslen eller frakørslen ved betalingsstationen i Lernacken.

I artikel 3 fastsættes det, at Rigspolitichefen, øvrige danske politimyndigheder, Rikspolisstyrelsen og de svenske politimyndigheder er omfattet af aftalen. Aftalens regler om grænseoverskridende observation og forfølgelse omfatter de nationale politimyndigheder m.v., der er nævnt i aftalerne om Danmarks og Sveriges tiltrædelse af Schengen-konventionen.

2.2. Som led i aftalen skal myndighederne i de to lande straks underrette hinanden om kriminalitet, der vedrører Øresundsregionen, jf. artikel 4, stk. 1. I den forbindelse skal myndighederne udveksle oplysninger om sagsforhold og personer i enkeltsager, om forestående politimæssigt relevante begivenheder og aktioner samt oplysninger, der giver modtageren mulighed for i god tid at træffe de nødvendige foranstaltninger til at afværge trusler mod den offentlige sikkerhed og orden. Udveksling af sådanne oplysninger sker inden for rammerne af de to landes nationale lovgivning. Der henvises herved til artikel 4, stk. 2.

Danske og svenske politimyndigheder skal desuden samarbejde i forbindelse med kontrol-, overvågnings- og efterforskningsaktioner, jf. artikel 4, stk. 3. Samarbejdet sker under ledelse af myndighederne i det land, på hvis territorium indsatsen finder sted. Det andet lands myndigheder kan efter aftalen alene varetage informations- og rådgivningsopgaver i forbindelse med den enkelte aktion.

Efter artikel 4, stk. 3, samarbejder de to landes myndigheder endvidere om deltagelse i grænseoverskridende eftersøgningsaktioner ifølge fastlagte planer samt om planlægning og gennemførelse af fælles initiativer, der vedrører kriminalitetsforebyggelse.

De to lande kan efter artikel 5 indgå aftaler om udstationering af forbindelsesofficerer, udveksling af ansatte samt om deltagelse af repræsentanter for det ene land som observatører ved det andet lands politimæssige foranstaltninger. Bestemmelsen giver ikke mulighed for, at de pågældende polititjenestemænd kan udøve myndighedsbeføjelser på det andet lands territorium.

2.3. Når det af trafikale hensyn er nødvendigt, kan den ene parts polititjenestemænd efter artikel 6, stk. 1, færdes på den anden parts territoriale del af Øresundsforbindelsen og frem til nærmeste mulighed for at vende om og komme tilbage til eget territorium. Om

aftalens definition af Øresundsforbindelsens udstrækning henvises til pkt. 2.1 ovenfor.

Bestemmelsen skal ses i lyset af, at det normalt ikke vil være muligt at vende om under kørsel på Øresundsforbindelsen. For at de to landes politimyndigheder kan løse politimæssige opgaver overalt på deres egen territoriale del af Øresundsforbindelsen, er det derfor nødvendigt, at de danske og svenske polititjenestemænd også kan færdes på den øvrige del af forbindelsen med henblik på at komme tilbage til eget territorium.

Bestemmelsen i artikel 6, stk. 1, indebærer bl.a., at svensk politi, som på den svenske del af Øresundsforbindelsen måtte have anholdt en person på vej mod Danmark, kan anvende den danske del af Øresundsforbindelsen som transitområde ved transport af den anholdte til en politistation i Sverige. Den anholdte person kan således føres tilbage til svensk territorium igen, uden at dette kræver konkret tilladelse fra de danske myndigheder.

2.4. Når polititjenestemænd fra det ene land færdes på det andet lands territoriale del af Øresundsforbindelsen efter artikel 6, stk. 1, kan de om fornødent foretage »sædvanlige politimæssige opgaver af ordensmæssig karakter«, indtil sidstnævnte lands myndigheder, der straks skal underrettes herom, kan nå frem og overtage udførelsen af opgaverne eller kræver de pågældende foranstaltninger indstillet, jf. artikel 6, stk. 2. De politimæssige opgaver skal i alle tilfælde udføres i overensstemmelse med lovgivningen og administrativt fastsatte bestemmelser i det land, på hvis territorium polititjenestemændene befinder sig.

Artikel 6, stk. 2, indebærer, at dansk og svensk politi kan foretage en række politimæssige opgaver på den anden aftaleparts territoriale del af Øresundsforbindelsen i tilfælde, hvor øjemedet hermed ville være helt eller delvis forspildt, hvis man skulle afvente, at hjemlandets politimyndigheder når frem til stedet.

Eksempelvis vil svensk politi kunne bringe en bilist, som befinder sig på den danske del af Øresundsforbindelsen, til standsning, hvis der er mistanke om, at vedkommende overtræder dansk lovgivning om spirituskørsel. Svensk politi vil endvidere efter aftalens artikel 6, stk. 2, kunne tilbageholde den formodede spiritusbilist med henblik på hurtigst muligt at overgive vedkommende til dansk politi. Svensk politi, som måtte tilbageholde en bilist på den danske del af Øresundsforbindelsen, vil derimod ikke uden videre kunne tage den anholdte med tilbage til Sverige. Dette vil kræve, at de danske myndigheder efter svensk anmodning træffer beslutning om udlevering efter de almindelige regler herom.

Som andre eksempler på anvendelsesområdet for artikel 6, stk. 2, kan nævnes, at den ene parts polititjenestemænd på den anden parts del af den faste forbindelse over Øresund vil kunne dirigere færdslen ved trafikuheld samt gribe ind i tilfælde, hvor en person i strid med færdselslovgivningen måtte færdes til fods på Øresundsforbindelsens motorvej.

Bestemmelsen i artikel 6 omfatter også polititjenestemænd, som befinder sig i et tog på vej over Øresundsforbindelsen. Det vil derfor efter artikel 6, stk. 2, være muligt for det ene lands polititjenestemænd at tilbageholde en person, som f.eks. måtte begå en voldshandling, mens toget befinder sig på det andet lands del af Øresundsforbindelsen som defineret i aftalen. Vedkommende skal herefter hurtigst muligt overgives til myndighederne i sidstnævnte land.

Artikel 6, stk. 2, indeholder ikke hjemmel til at udøve politimæssige beføjelser, der er uden ovennævnte uopsættelige karakter. Bestemmelsen giver derfor bl.a. ikke mulighed for på den anden aftaleparts territorium at gennemføre en razzia, hvor forbigående trafikanter bliver standset med henblik på stikprøvekontrol efter færdselslovgivningen.

2.5. Når det ene lands polititjenestemænd befinder sig på det andet lands territoriale del af Øresundsforbindelsen efter artikel 6, stk. 1, kan de pågældende efter artikel 6, stk. 3, optage forfølgelsen af personer, som er taget på fersk gerning i færd med at begå eller medvirke til en strafbar handling eller er undvejet fra varetægtsfængsel eller fængsel.

Denne bestemmelse går videre end Schengen-konventionens artikel 41, der omhandler *grænseoverskridende* forfølgelse - dvs. tilfælde, hvor forfølgelsen allerede er iværksat, inden territorialgrænsen bliver overskredet. Om denne form for forfølgelse henvises til aftalens artikel 8, der er kort omtalt nedenfor under pkt. 2.8.

Desuden indebærer artikel 6, stk. 3 - som en udvidelse i forhold til ordlyden af Schengen-konventionens artikel 41 - at forfølgelse tillige kan ske af personer, som er undvejet fra andre frihedsberøvende foranstaltninger end de ovennævnte, såfremt foranstaltningen er begrundet i et strafbart forhold (f.eks. anholdelse efter retsplejelovens § 755, stk. 1), samt af personer, som er undvejet fra andre frihedsberøvende foranstaltninger, såfremt udlevering med henblik på gennemførelse af en beslutning om forsorg eller behandling kan komme på tale, jf. herved lov nr. 498 af 23. december 1970 om udlevering til et andet nordisk land i anledning af visse beslutninger om forsorg eller behandling.

Forfølgelse efter artikel 6, stk. 3, sker i øvrigt på de betingelser, der er fastsat i Schengen-konventionens artikel 41 med tilhørende nationale erklæringer. Efter sidstnævnte bestemmelse kan et medlemslands politimyndigheder foretage forfølgelse på et andet medlemslands territorium, når der ikke er tid til at underrette det andet medlemslands myndigheder, eller når disse myndigheder ikke kan nå frem i tide til at overtage forfølgelsen.

Schengen-konventionens artikel 41, stk. 5, indeholder en række nærmere betingelser for forfølgelsen. Heraf fremgår bl.a., at lovgivningen i det medlemsland, på hvis territorium forfølgningen foregår, skal overholdes, og at de forfølgende polititjenestemænd ikke har adgang til private boliger og andre ikke offentligt tilgængelige steder.

Efter konventionens artikel 41, stk. 9, skal medlemslandene afgive en erklæring om, på hvilke nærmere vilkår m.v. de tilgrænsende medlemslande kan fortsætte en forfølgelse. I erklæringen, der afgives på grundlag af bestemmelserne i stk. 2, 3 og 4, skal der bl.a. tages stilling til, om det andet medlemslands politimyndigheder alene har ret til at forfølge eller tillige har ret til under visse betingelser at pågribe den pågældende person.

Danmark har i forhold til Tyskland afgivet en erklæring efter Schengen-konventionens artikel 41, stk. 9, hvorefter tysk politi må foretage forfølgelse indtil 25 km fra den dansk-tyske landgrænse. Efter erklæringen må tysk politi ikke standse personer på dansk territorium. Der henvises herved til bemærkningerne til forslag til lov om Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen (Folketingstidende 1996-97, Tillæg A, sp. 4697).

Af den danske erklæring afgivet efter Schengen-konventionens artikel 41, stk. 9, i forbindelse med indgåelsen af nærværende aftale fremgår det, at svensk politis forfølgelse på dansk grund kan ske for ethvert strafbart forhold, der er undergivet offentlig påtale i Danmark og Sverige, så længe de svenske polititjenestemænd befinder sig på Øresundsforbindelsen. For at kunne fortsætte forfølgelsen på dansk territorium efter Øresundsforbindelsens afslutning kræves det, at der er tale om en af de forbrudelser, der er nævnt i Schengen-konventionens artikel 41, stk. 4, litra b, herunder drab, bortførelse, gidseltagning, menneskehandel, ulovlig handel med narkotika samt ulovlig transport af farligt affald. Endvidere følger det af den danske erklæring, at svenske myndigheder i alle tilfælde kun har ret til at fortsætte en forfølgelse på dansk grund i en afstand på op til 25 km fra Øresundsforbindelsens afslutning.

Så længe de svenske politimyndigheder under en forfølgelse på dansk territorium befinder sig på Øresundsforbindelsen, har de efter den afgivne erklæring ret til at pågribe personer i overensstemmelse med Schengen-konventionens artikel 41, stk. 2, litra b. Det betyder, at den pågældende person hurtigst muligt skal overgives til det danske politi. I forbindelse med en sådan transport af vedkommende til f.eks. politistationen i Tårnby kan svensk politi kropsvisitere den tilbageholdte person, beslaglægge genstande i vedkommendes besiddelse samt om fornødent lægge vedkommende i håndjern, jf. Schengen-konventionens artikel 41, stk. 5, litra f.

Den svenske regering har i sin erklæring efter artikel 41, stk. 9, i Schengen-konventionens fastsat, at danske polititjenestemænd kan foretage forfølgelse i Sverige efter artikel 6 af enhver person, som er antruffet på fersk gerning i færd med at begå en strafbar handling, der er undergivet offentlig påtale i Danmark og Sverige. Danske polititjenestemænd har endvidere ret til at pågribe sådanne personer i overensstemmelse med Schengen-konventionens artikel 41, stk. 2, litra b. Der gælder efter erklæringen ikke nogen geografisk eller tidsmæssig begrænsning med hensyn til dansk politis forfølgelse af personer på svensk territorium.

Den danske og svenske erklæring efter Schengen-konventionens artikel 41, stk. 9, er optaget som bilag til aftalen mellem Danmark og Sverige om politimæssigt samarbejde i Øresundsregionen, jf. bilaget til nærværende lovforslag.

2.6. Efter artikel 6, stk. 4, kan de to landes politimyndigheder gennemføre fælles patruljeringsvirksomhed på Øresundsforbindelsen. Patruljeringen vil i givet fald ske i overensstemmelse med de to landes lovgivning og under ledelse af myndighederne i det land, hvor patruljen befinder sig. Artikel 6, stk. 4, giver ikke i sig selv politimyndighederne fra det ene land ret til under fælles patruljering at udøve politimæssige tvangsbeføjelser på det andet lands territoriale del af Øresundsforbindelsen.

2.7. Artikel 7 fastsætter, at grænseoverskridende observation sker i henhold til de betingelser, der er nævnt i Schengen-konventionens artikel 40. Efter denne bestemmelse kan politiet i et medlemsland under visse betingelser med det andet medlemslands tiladelse fortsætte en observation på sidstnævnte lands territorium. I særligt hastende tilfælde, hvor det ikke er muligt at anmode om tilladelse, kan et medlemsland uden tilladelse fortsætte en observation på det andet lands territorium. Det kan dog kun ske i tilfælde af alvorlige forbrydelser som nævnt i artikel 40, stk. 2, herunder f.eks. drab, gidseltagning og bortførelse

samt ulovlig handel med narkotika. Det pågældende lands myndigheder skal underrettes om, at grænsen vil blive passeret, og kan til enhver tid forlange, at observationen bliver indstillet.

Schengen-konventionens artikel 40, stk. 3, indeholder en række almindelige betingelser for den nævnte observation. Det er bl.a. bestemt, at medlemslandenes politimyndigheder skal overholde lovgivningen i det land, på hvis territorium observationen finder sted, og at de ikke har adgang til private boliger eller andre ikke offentligt tilgængelige steder. De må ikke pågribe den, som observeres.

Om adgangen til at medbringe våben i forbindelse med observation henvises til pkt. 2.10 nedenfor.

2.8. Artikel 8 omhandler retten til *grænseoverskridende* forfølgelse. Til forskel fra forfølgelse efter artikel 6, stk. 3, er der tale om tilfælde, hvor forfølgelsen er indledt, inden territorialgrænsen på Øresundsforbindelsen passeres. I øvrigt gælder de samme betingelser som for forfølgelse efter artikel 6, stk. 3, jf. herom ovenfor under pkt. 2.5.

2.9. Efter artikel 9 skal polititjenestemænd, der udfører opgaver på det andet lands territorium, overholde dette lands lovgivning, administrativt fastsatte bestemmelser og påbud. Dette indebærer, at svenske polititjenestemænd, der efter aftalens artikel 6-8 befinder sig på dansk grund, skal efterkomme anvisninger, som bliver modtaget via radio m.v. fra dansk politi.

Artikel 10 fastsætter, at afgørelse om polititjenestemænds adfærd og de politimæssige dispositioner, herunder om disciplinære foranstaltninger, træffes af myndighederne i det land, hvor de pågældende polititjenestemænd er hjemmehørende.

Det vil således være de kompetente svenske myndigheder, der skal træffe afgørelse i sager, hvor der måtte blive rejst spørgsmål om svenske polititjenestemænds adfærd i forbindelse med udførelsen af opgaver i Danmark. Det samme gælder med hensyn til afgørelsen om eventuelle disciplinære skridt i forhold til vedkommende polititjenestemænd. Samtidig fremgår det af bestemmelsen, at myndighederne i det land, hvor den pågældende adfærd er udøvet, i overensstemmelse med national lovgivning og bestemmelserne herom i Schengen-konventionens artikel 40, stk. 3, litra g, og artikel 41, stk. 5, litra g, tilvejebringer de fornødne oplysninger til brug for den afgørelse, der skal træffes af hjemlandets myndigheder.

Selv om afgørelseskompetencen i de nævnte sager ligger hos hjemlandets myndigheder, er en borger ikke afskåret fra i givet fald at rette henvendelse til f.eks. de danske myndigheder i anledning af den adfærd, som svenske polititjenestemænd har udvist un-

der udførelsen af opgaver i Danmark. Bestemmelsen i aftalens artikel 10 er endvidere ikke til hinder for, at de danske myndigheder - f.eks. i forbindelse med modtagelsen af en klage - kan udtale sig om det forløb, der har givet anledning til klagen.

Artikel 10 vedrører ikke strafferetlig forfølgning af polititjenestemænd fra de to lande. Dette indebærer bl.a., at en svensk politimand, der måtte begå strafbart forhold på den danske del af Øresundsforbindelsen, vil kunne strafforfølges her i landet efter de almindelige regler herom.

Aftalens artikel 10 vedrører heller ikke spørgsmål om erstatning i anledning af uberettiget tilbageholdelse m.v. Rejses der på baggrund af svenske polititjenestemænds dispositioner i Danmark krav om erstatning i anledning af strafferetlig forfølgning, vil det derfor være de danske myndigheder, der skal tage stilling til kravet. Afgørelsen skal træffes efter de almindelige regler herom i retsplejelovens kapitel 93 a, hvilket bl.a. indebærer, at vedkommende kan begære sagen indbragt for retten, hvis anklagemyndigheden ikke imødekommer det rejste krav.

Efter artikel 11 skal polititjenestemænd, som efter aftalens artikel 6 og 8 udfører opgaver i nabolandet, sidestilles med dette lands egne polititjenestemænd for så vidt angår eventuelle lovovertrædelser, der begås mod eller af dem.

Efter artikel 12 er det land, hvis polititjenestemænd efter aftalen udfører opgaver på den anden aftaleparts territorium, erstatningsansvarlig efter sidstnævnte lands lovgivning for den skade, som i den anledning måtte være forvoldt. Erstatning kan forlanges udbetalt af myndighederne i det land, hvor den erstatningspådragende handling er foretaget. Der kan herefter gøres regreskrav gældende over for det land, hvor de skadeforvoldende polititjenestemænd er hjemmehørende.

Artikel 13 fastslår, at de to lande i øvrigt tilstræber inden for rammerne af national lovgivning at yde hinandens polititjenestemænd den samme beskyttelse og bistand under udførelsen af tjenesten, som de yder egne polititjenestemænd.

2.10. Efter artikel 14, stk. 1, har en aftaleparts polititjenestemænd, som opholder sig på den anden aftaleparts territorium i tilfælde omfattet af aftalens artikel 6 og 8 samt Schengen-konventionens artikel 40-41, ret til at bære national tjenesteuniform eller andet synligt kendetegn.

I øvrigt fremgår det af Schengen-konventionen, at et medlemslands polititjenestemænd altid skal kunne legitimere sig under udførelse af opgaver på et andet medlemslands territorium efter konventionens artikel 40 og 41. Er der tale om forfølgelse på det andet med-

lemslands territorium, skal de forfølgende polititjenestemænd let kunne identificeres f.eks. ved hjælp af uniform.

Når polititjenestemænd fra det ene land befinder sig på det andet lands territorium under udførelse af opgaver efter aftalens artikel 6 og 8 eller Schengen-konventionens artikel 40 og 41, kan de pågældende bære de tjenestevåben, der er tilladt efter reglerne i det land, hvor de er hjemmehørende, jf. artikel 14, stk. 2.

I tilfælde af grænseoverskridende observation er retten til at bære tjenestevåben dog underlagt de begrænsninger, der følger af de erklæringer, som de to lande måtte have afgivet i forbindelse med tiltrædelse af Schengen-konventionen.

Fra dansk side er det med henvisning til forarbejderne til lov om Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen tilkendegivet over for de andre Schengen-lande, at man går ud fra, at der i de fleste tilfælde, hvor det kan komme på tale at fortsætte en observation på dansk område, vil blive indhentet tilladelse fra dansk politi efter konventionens artikel 40, stk. 1. Det bør i den forbindelse være op til politiet efter en konkret vurdering at tage stilling til, om der er grundlag for at modsætte sig, at tjenestevåben medbringes. I hastende tilfælde som omtalt i konventionens artikel 40, stk. 2, hvor det ikke er muligt for de pågældende polititjenestemænd at anmode om tilladelse til fortsat observation, er der ikke grundlag for at modsætte sig, at der medbringes tjenestevåben, hvis observationen fortsættes over en landgrænse (modsat sø- og luftgrænser). I sådanne tilfælde vil det normalt være meget vanskeligt at træffe foranstaltninger for at skaffe sig af med tjenestevåbnene. Er der derimod tale om, at observationen fortsættes på dansk område med skib eller fly, bør udgangspunktet være, at der ikke kan medbringes tjenestevåben. Der kan dog foreligge særlige omstændigheder, hvor dette udgangspunkt må fraviges. Om spørgsmålet henvises i øvrigt til Folketingsstidende 1996-97, Tillæg A, sp. 4697 f., hvor som landgrænse er nævnt den dansk-tyske grænse og »om nogle år Øresundsforbindelsen«.

I det omfang der er ret til at bære tjenestevåben på den anden aftaleparts territorium, er brug af våbnet kun tilladt i tilfælde af nødværge, jf. artikel 14, stk. 6.

Artikel 14, stk. 3, indebærer, at en aftalepart i særlige tilfælde - uanset stk. 1 og 2 - kan nægte den anden aftaleparts polititjenestemænd at bære tjenestevåben, tjenesteuniform eller andre synlige kendetegn.

En aftaleparts polititjenestemænd, som i medfør af aftalen opholder sig på den anden aftaleparts territorium i andre tilfælde end de ovennævnte (dvs. tilfælde, der ikke er omfattet af aftalens artikel 6-8 og Schen-

F. t. l. om politimæssigt samarbejde i Øresundsregionen

gen-konventionens artikel 40-41), kan bære national tjenesteuniform eller andre synlige kendetegn, hvis sidstnævnte lands myndigheder giver konkret tilladelse til det, jf. artikel 14, stk. 4.

2.11. Efter artikel 15 kan en aftalepart afvise en anmodning eller gennemførelse af en foranstaltning efter aftalen, hvis opfyldelsen i det konkrete tilfælde kan skade landets suverænitet, sikkerhed eller væsentlige nationale interesser, eller hvis opfyldelsen ville stride mod national lovgivning.

Artikel 16 fastsætter, at de pågældende myndigheder i de to lande inden for aftalens rammer kan indgå yderligere aftaler, der tager sigte på den administrative gennemførelse og de praktiske fremgangsmåder.

Artikel 17 og 18 indeholder bestemmelser om aftalens ikrafttræden m.v. Endvidere er det bestemt, at aftaleparterne senest 5 år efter aftalens ikrafttræden vurderer gennemførelsen og anvendelsen af aftalen, herunder behovet for at ændre aftalen eller de ensidige erklæringer, der er afgivet efter Schengen-konventionens artikel 41, stk. 9.

3. Forholdet til grundloven

3.1. Aftalen indebærer, at svensk politi under nærmere angivne betingelser kan udføre visse politimæssige opgaver på dansk territorium, herunder udøve visse tvangsbeføjelser.

Justitsministeriet har derfor overvejet, om aftalen kan gennemføres inden for grundlovens rammer.

I forbindelse med vedtagelsen af lov om Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen er det lagt til grund, at grundloven ikke er til hinder for, at Danmark tiltræder konventionen og herunder opfylder pligten til at tillade grænseoverskridende observation og forfølgelse efter konventionens artikel 40 og 41, jf. bemærkningerne til forslaget til denne lov (Folketingstidende 1996-97, Tillæg A, sp. 4705 ff). Der er i den forbindelse bl.a. henvist til den danske erklæring om, at tysk politi kun kan udøve retten til fortsat forfølgelse på dansk grund efter konventionens artikel 41 i et område op til 25 km fra den dansk-tyske landgrænse, og at tysk politi ikke vil få adgang til at udøve nogen form for fysisk magtanvendelse (bortset fra nødværge) under udførelse af opgaver i Danmark efter konventionens regler.

3.2. På en række punkter giver den dansk-svenske aftale svenske myndigheder en videre adgang til at udføre politimæssige opgaver på dansk område end det, der gælder i forhold til Tyskland efter Schengen-konventionens artikel 40 og 41 (med tilhørende dansk erklæring over for Tyskland).

Det drejer sig navnlig om bestemmelsen i aftalens artikel 6, stk. 2, der er nærmere omtalt ovenfor under pkt. 2.4. Bestemmelsen indebærer bl.a., at svenske politimyndigheder vil få mulighed for at udøve visse tvangsbeføjelser på den danske del af Øresundsforbindelsen. Også bestemmelserne om forfølgelse i aftalens artikel 6, stk. 3, og artikel 8 sammenholdt med den erklæring, der afgives i forhold til Sverige efter Schengen-konventionens artikel 41, stk. 9, giver svensk politi adgang til at udøve visse tvangsbeføjelser på den danske del af Øresundsforbindelsen.

I det følgende behandles spørgsmålet om, hvorvidt aftalen mellem Danmark og Sverige kan gennemføres inden for grundlovens rammer. Spørgsmålet behandles navnlig med henblik på de bestemmelser i aftalen, der tillægger svenske myndigheder en adgang til at udføre politimæssige opgaver på dansk område i videre omfang end, hvad der følger af den ordning, der er lagt til grund for den grundlovmæssige vurdering i forbindelse med loven om Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen.

Det bemærkes, at en anvendelse af grundlovens § 20 ikke kan komme på tale i et tilfælde som det foreliggende, hvor der ikke er spørgsmål om at overlade beføjelser til en mellemfolkelig myndighed.

3.3. Både efter folkeretten og statsretten anses danske myndigheder som udgangspunkt for at være enekompetente til at udøve myndighedsbeføjelser inden for det danske territorium.

Det antages, at grundloven ikke er til hinder for, at et fremmed lands myndigheder efter folkeretligt aftale om afgrænsning af de indbyrdes jurisdiktionsforhold opnår adgang til på dansk territorium at udøve visse beføjelser i forhold til personer m.v., som også har en særlig tilknytning til det pågældende andet land. Vurderingen af sådanne såkaldte jurisdiktionsaftalers forhold til grundloven beror på den enkelte aftales formål og nærmere indhold, herunder karakteren og omfanget af de udenlandske myndigheders beføjelser på dansk område.

I overensstemmelse hermed er der i lovgivningspraksis m.v. flere eksempler på, at et fremmed lands myndigheder er tillagt beføjelser på dansk territorium, herunder som led i et særligt samarbejde i grænseområdet mellem de to lande.

Lov nr. 316 af 28. november 1935 om tillæg til lov af 13. november 1926 om foranstaltninger mod smugleri m.v. indeholdt således bestemmelse om, at det ved kongelig anordning kunne besluttes, at bevogtningspersonalet fra en fremmed stat, med hvilken der træffes overenskomst om fælles bevogtning af visse farvande til bekæmpelse af ulovlig indførsel af alkohol-

holdige varer, under udøvelsen af deres virksomhed på de af overenskomsten omfattede dele af dansk toldområde, skulle have samme beføjelser, som tilkommer danske toldere. En tilsvarende bestemmelse findes i dag i toldlovens § 65, stk. 2. Der henvises endvidere til § 17 i bekendtgørelse nr. 467 af 15. juni 1999 om toldbehandling.

Som et andet eksempel kan nævnes lov nr. 227 af 3. juni 1967 om fælles grænseekspedition. Efter denne lov kan udenlandske grænsefunktionærer - når der måtte være indgået overenskomst med Danmark herom - bl.a. beslaglægge og anholde på dansk område under udførelse af grænseekspedition. Beslaglæggelsen m.v. sker i så fald efter det pågældende andet lands lovgivning. I lovens forarbejder er det bl.a. anført, at indgåelse af aftaler om grænseekspedition f.eks. kunne tænkes at blive aktuelt med hensyn til fælles dansk-svensk grænseekspedition, navnlig efter opførelsen af en Øresundsbro, jf. Folketingstidende 1966-67, Tillæg A, sp. 2050.

Endelig kan som eksempel nævnes lov om retsstillingen for styrker tilhørende deltagerne i NATO og Partnerskab for Fred m.v. (lov nr. 143 af 29. april 1955 som ændret ved lov nr. 201 af 7. april 1999). Loven gennemfører overenskomsten af 19. juni 1951 mellem deltagerne i NATO vedrørende status for deres styrker, protokol af 28. august 1952 om status for internationale militære hovedkvarterer oprettet i henhold til Den Nordatlantiske Traktat samt overenskomsten af 19. juni 1995 mellem deltagerne i NATO og de øvrige deltagende stater i Partnerskab for Fred vedrørende status for deres styrker med tilhørende tillægsprotokoller. Lovens § 2 indebærer, at et fremmed lands militære myndigheder efter nærmere regler i de nævnte overenskomster kan udøve strafferetlig og disciplinær jurisdiktion på dansk territorium over personer, som er undergivet det pågældende lands militære lovgivning. Disse regler bygger således ikke på den territoriale tilknytning, der kan begrunde særlige jurisdiktionsordninger i grænseområdet mellem to lande. Ordningerne på det militære område bygger i højere grad på den personelle tilknytning, der består mellem et land og dets egne militære styrker, også når de er i tjeneste i udlandet.

På den anførte baggrund er det Justitsministeriets opfattelse, at der ved vurderingen af forholdet til grundloven må lægges vægt på de særlige behov, der kan være for, at Danmark og Sverige ved aftale nærmere afgrænser deres indbyrdes politimæssige jurisdiktionsforhold i tilknytning til etableringen af Øresundsforbindelsen. Herom henvises til pkt. 3.4 umiddelbart nedenfor.

Endvidere må der lægges vægt på karakteren og omfanget af de beføjelser, der efter aftalen bliver tillagt svenske myndigheder på dansk territorium, jf. pkt. 3.5 nedenfor.

3.4. Med Øresundsforbindelsen bliver der etableret et landbaseret grænseområde mellem Danmark og Sverige. Som anført under pkt. 2.3 er det normalt ikke muligt at vende om under kørsel på Øresundsforbindelsen. For at dansk og svensk politi kan komme frem til alle dele af deres eget territorium på den faste forbindelse, vil det derfor nødvendigvis kræve, at de to landes politimyndigheder også kan færdes på den del af Øresundsforbindelsen, der hører under den anden parts territorium.

Uden anden aftale om den nærmere afgrænsning af de to landes politimæssige jurisdiktionsforhold er det imidlertid alene territorialgrænsen, der vil være afgørende for, hvor danske og svenske politimyndigheder kan udøve politimæssige beføjelser på Øresundsforbindelsen.

I så fald ville det f.eks. ikke være muligt for svenske polititjenestemænd, som befinder sig på den danske del af Øresundsforbindelsen på vej mod Amager, at gribe ind med politimæssige foranstaltninger f.eks. ved et færdselsuheld forårsaget af en formodet spiritusbilist. Politimæssig indgriben ville da normalt først være mulig, når dansk politi har passeret forbindelsen over til Sverige og derfra er returneret til det pågældende sted på den danske del af Øresundsforbindelsen, eller når vedkommende bilist efterfølgende er nået frem til Amager.

Tilsvarende ville svenske polititjenestemænd, som på vej fra Sverige måtte befinde sig i et tog på den danske del af Øresundsforbindelsen, være afskåret fra f.eks. at tilbageholde en passager, som er eftersøgt i anledning af flugt fra et fængsel.

Gives dansk og svensk politi ikke adgang til at udøve visse beføjelser på den anden parts del af Øresundsforbindelsen, ville konsekvensen endvidere bl.a. blive, at svensk politi, som måtte befinde sig på den danske del af Øresundsforbindelsen i retning mod Sverige, ville være afskåret fra at gribe ind over for konstaterede lovovertrædelser - f.eks. spirituskørsel - så længe vedkommende person ikke har passeret territorialgrænsen og dermed er nået ind på svensk territorium.

Hensynet til at kunne udføre - ifølge sagens natur ofte hastende - politimæssige opgaver overalt på Øresundsforbindelsen taler derfor for, at hver parts politimyndigheder, som på vej tilbage til eget territorium færdes på den del af Øresundsforbindelsen, der hører

under den andens parts territorium, får adgang til at udøve visse beføjelser på sidstnævnte område.

Hertil kommer, at der normalt ikke vil blive udført politimæssig grænsekontrol af personer, som passerer den kommende landbaserede grænse mellem Danmark og Sverige. Også dette forhold taler for et særligt grænseoverskridende politisamarbejde bl.a. med henblik på at modvirke, at den fri grænsepassage bliver udnyttet af eftersøgte personer m.v., som krydser Øresundsforbindelsen.

3.5. Det følger af aftalen, at svensk politis udøvelse af beføjelser på dansk territorium normalt kun vil komme på tale i forhold til personer, som enten er på vej til eller kort forinden har forladt svensk territorium. Der vil således være tale om at udøve beføjelser i forhold til personer, som også har en tilknytning til svensk territorium.

Efter artikel 6, stk. 2, er svensk politis adgang til at udføre politimæssige opgaver - herunder foretage visse tvangsbeføjelser - på dansk territorium begrænset til den danske del af Øresundsforbindelsen som nærmere defineret i aftalen. Den samme geografiske begrænsning gælder med hensyn til svenske politimyndigheders adgang til at optage forfølgelse på dansk område, jf. aftalens artikel 6, stk. 3. Også adgangen for svensk politi til i forbindelse med forfølgelse at pågribe personer på dansk område er begrænset til den danske del af Øresundsforbindelsen. Denne territoriale begrænsning i adgangen til at pågribe følger af den erklæring, som afgives i forhold til Sverige efter Schengen-konventionens artikel 41, stk. 9. Begrænsningen gælder, hvad enten forfølgelsen er påbegyndt på dansk område, jf. aftalens artikel 6, stk. 3, eller der er tale om grænseoverskridende forfølgelse efter aftalens artikel 8.

Endvidere følger det af den nævnte erklæring, at svenske politimyndigheders forfølgelse på dansk område højst kan fortsætte i en afstand på op til 25 km fra Øresundsforbindelsens afslutning.

Aftalen indebærer ikke nogen indskrænkning af danske politimyndigheders kompetence. De kompetente danske myndigheder kan således i det enkelte tilfælde kræve, at de svenske myndigheder indstiller deres myndighedsudøvelse på dansk område, eller at myndighedsudøvelsen bliver overtaget af det danske politi. Desuden skal svenske myndigheders udøvelse

af beføjelser på dansk territorium i alle tilfælde ske i overensstemmelse med dansk lovgivning og administrative forskrifter.

Endelig hviler aftalen på et princip om gensidighed. Det betyder, at danske politimyndigheder bliver tillagt beføjelser af (mindst) tilsvarende karakter på den svenske side af grænsen mellem de to lande.

3.6. Sammenfattende finder Justitsministeriet, at aftalen om politimæssigt samarbejde i Øresundsregionen med tilhørende dansk erklæring har karakter af en jurisdiktionsaftale, som Danmark kan gennemføre inden for grundlovens rammer.

Der er herved lagt vægt på, at der med etableringen af det nye landbaserede grænseområde mellem Danmark og Sverige i form af Øresundsforbindelsen vil være et særligt behov for, at de to lande ved aftale nærmere afgrænser deres indbyrdes politimæssige jurisdiktionsforhold. Endvidere er der lagt vægt på karakteren og omfanget af de beføjelser, der efter aftalen bliver tillagt svenske politimyndigheder.

Det kan i øvrigt oplyses, at der for tiden verserer en retssag om grundlovsmæssigheden af Danmarks deltagelse i Schengen-samarbejdet. Sagen er anlagt af Foreningen Grundlovsværn 1997 som mandatar for en række borgere. Vestre Landsret har i en dom af 2. november 1998 afvist at realitetsbehandle sagsøgerens påstande under henvisning til, at sagsøgerne ikke har fornøden retlig interesse i at få prøvet deres påstande. Dommen er indbragt for Højesteret, hvor der endnu ikke er truffet afgørelse med hensyn til spørgsmålet om sagsøgernes søgsmålskompetence.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser m.v.

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige af betydning.

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet. Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter, idet det dog tilføjes, at den dansk-svenske aftale om politimæssigt samarbejde i Øresundsregionen bl.a. har til formål at supplere og udfylde Schengen-konventionen, der med Amsterdam-traktatens ikrafttræden er blevet en del af EU-samarbejdet, jf. de almindelige bemærkninger, pkt. 1.

Lovforslagets konsekvenser er således i hovedtræk:

	Positive konsekvenser/mindredgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Ingen EU-retlige aspekter	

Lovforslaget er drøftet med Rigsadvokaten, Politidirektøren i København, Politimesteren i Tårnby og Rigspolitichefen.

Lovforslaget er samtidig med fremsættelsen for Folketinget sendt til høring hos præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten og retterne i København, Århus, Odense, Aalborg og Roskilde, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Rigsadvokaten, Politidirektøren i København, Politimesteren i Tårnby, Rigspolitichefen, Politiforbundet i Danmark, Advokatrådet, Det Danske Center for Menneskerettigheder og Nævnet for Etnisk Ligestilling.

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser**Til § 1*

Bestemmelsen indebærer, at Folketinget efter grundlovens § 19, stk. 1, giver samtykke til, at regeringens på Danmarks vegne kan tiltræde aftalen.

Aftalen er nærmere omtalt ovenfor under pkt. 2 i de almindelige bemærkninger.

Til § 2

Artikel 6-8 i den indgåede aftale betyder, at dansk politi kan udføre en række politimæssige opgaver på svensk territorium, herunder udøve visse tvangsmæssige beføjelser over for personer - såvel danske statsborgere som andre - der befinder sig i Sverige.

De pågældende bestemmelser er nærmere omtalt i pkt. 2.4-2.8 i de almindelige bemærkninger. Her fremgår det bl.a., at dansk politi får mulighed for på den

svenske del af Øresundsforbindelsen at udøve en række politimæssige opgaver, hvor øjemedet ville være helt eller delvis forspildt, hvis man skulle afvente, at svensk politi når frem til stedet.

Som anført i pkt. 1 i de almindelige bemærkninger vil Øresundsforbindelsen komme til at udgøre en landbaseret grænse i et tæt befolket område. Det må derfor forventes, at de omtalte bestemmelser i aftalens artikel 6-8 samlet vil få en ikke uvæsentlig praktisk betydning for udførelsen af politimæssige opgaver i det pågældende grænseområde mellem de to lande.

På den anførte baggrund finder Justitsministeriet det rigtigst, at der i lovteksten indsættes en selvstændig hjemmel for dansk politis adgang til at udføre opgaver i Sverige efter aftalens artikel 6-8.

Til § 3

Aftalens artikel 6-8 indebærer desuden, at svensk politi kan udføre en række politimæssige opgaver på dansk territorium, herunder visse tvangsmæssige beføjelser.

På den baggrund indeholder lovforslagets § 3 en bestemmelse, der giver polititjenestemænd fra Sverige hjemmel til at udføre opgaver i Danmark efter aftalens artikel 6-8.

De opgaver, som svensk politi efter disse bestemmelser i aftalen kan udføre på dansk territorium, er nærmere beskrevet i de almindelige bemærkninger, pkt. 2.4-2.8. Heraf fremgår det, at svenske polititjenestemænd under nærmere angivne betingelser kan tilbageholde personer på den danske del af Øresundsforbindelsen med henblik på hurtigst muligt at overgive vedkommende til de danske myndigheder.

Endvidere fremgår det bl.a., at svensk politi, som på den svenske del af Øresundsforbindelsen måtte have anholdt en person på vej mod Danmark, kan anvende den danske del af forbindelsen som transitområde ved transport af den anholdte til en politistation i Sverige. Den anholdte person kan således føres tilbage til svensk territorium igen, uden at dette kræver konkret tilladelse fra de danske myndigheder. Dette gælder, selv om den anholdte måtte være dansk statsborger. Tilfælde af denne karakter vil derfor ikke skulle anses for omfattet af reglerne i lov nr. 27 af 3. februar 1960 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige, som ændret ved lov nr. 251 af 12. juni 1975.

Udtrykket »polititjenestemænd«, der er anvendt i den foreslåede bestemmelse, skal forstås i overensstemmelse med aftalens artikel 3, jf. herom pkt. 2.1. i de almindelige bemærkninger. Det samme gælder med hensyn til de foreslåede bestemmelser i §§ 2, 4, 5 og 6.

Til § 4

Aftalens artikel 14 indebærer, at svenske polititjenestemænd, som efter aftalens artikel 6 og 8 samt Schengen-konventionens artikel 40-41 udfører opgaver på dansk territorium, kan medbringe deres tjenestevåben. Våbnene må kun benyttes i tilfælde af nødværg.

På den baggrund foreslås det, at svenske polititjenestemænd, der udfører opgaver i Danmark efter de nævnte regler, har ret til at bære tjenestevåben efter aftalens regler herom. Da der i aftalens artikel 7 og 8 er henvist til Schengen-konventionens artikel 40 og 41, er den foreslåede bestemmelse formuleret således, at retten til at bære tjenestevåben omfatter de tilfælde, hvor svenske politimyndigheder udfører opgaver i Danmark efter aftalens artikel 6-8.

Adgangen til at medbringe tjenestevåben under fortsat observation gælder efter aftalens artikel 14 - der henviser til Schengen-konventionens artikel 40, stk. 3, litra d - ikke, hvis det pågældende land udtrykkeligt modsætter sig det. Danmark har i forbindelse med tiltrædelse af Schengen-konventionen afgivet en erklæring efter denne bestemmelse over for de andre medlemslande m.v., jf. nærmere pkt. 2.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger. Retten til efter den foreslåede bestemmelse at medbringe tjenestevåben skal forstås i overensstemmelse med denne erklæring.

Til § 5

Efter aftalens artikel 11 skal polititjenestemænd, der efter bestemmelserne i artikel 6 og 8 udfører opga-

ver på den anden aftaleparts territorium, sidestilles med dette lands egne polititjenestemænd, for så vidt angår eventuelle lovovertrædelser, der begås af eller imod dem.

Det er almindeligt antaget, at bestemmelserne i straffelovens kapitel 14 og 16 om henholdsvis forbrydelser mod den offentlige myndighed m.v. og forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv m.v. ikke omfatter udenlandske myndigheder, medmindre andet udtrykkeligt er fastsat.

På den baggrund foreslås det, at de nævnte bestemmelser i straffeloven også gælder, når forholdet er begået mod eller af en polititjenestemænd fra Sverige under udførelse af opgaver på dansk område efter aftalens artikel 6 og 8. Det indebærer f.eks., at vold eller trussel om vold mod en svensk polititjenestemænd, som befinder sig på den danske del af Øresundsforbindelsen i overensstemmelse med aftalens artikel 6, vil kunne straffes efter straffelovens § 119, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse omfatter efter sin ordlyd alle bestemmelserne i straffelovens kapitel 14 og 16. Det er dog selvsagt en forudsætning, at den enkelte bestemmelse efter sit eget indhold kan finde anvendelse. F.eks. vil straffelovens § 148 om den, som har domsmyndighed eller anden anden offentlig myndighed til at træffe afgørelse i retsforhold, ikke kunne anvendes på andre medlemslandes polititjenestemænd. Det skyldes, at aftalen ikke hjemler de nævnte polititjenestemænd sådanne beføjelser her i landet.

Efter aftalens artikel 11 er der ikke pligt til i den nævnte strafferetlige henseende at sidestille svenske polititjenestemænd med danske polititjenestemænd i tilfælde, hvor svenske polititjenestemænd opholder sig her i landet i forbindelse med grænseoverskridende observation efter aftalens artikel 7. Imidlertid følger det af Schengen-konventionens artikel 42, at pligten til strafferetlig sidestilling også gælder i tilfælde af grænseoverskridende observation efter konventionens artikel 40, jf. herved § 3, stk. 2, i lov nr. 418 af 10. juni 1997 om Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen.

I overensstemmelse hermed omfatter lovforslagets § 5 også tilfælde, hvor svenske polititjenestemænd måtte befinde sig her i landet i forbindelse med grænseoverskridende observation efter aftalens artikel 7, der i det hele henviser til Schengen-konventionens artikel 40.

Til § 6

Efter aftalens artikel 12 er den aftalepart, hvis polititjenestemænd i medfør af aftalen befinder sig på den anden aftaleparts territorium, erstatningsansvarlig ef-

ter den lovgivning m.v., der gælder i det sidstnævnte medlemsland. Efter bestemmelsen er det myndighederne i det medlemsland, hvor skaden sker, som umiddelbart udbetaler erstatningen over for skadelidte. Dette medlemsland kan herefter gøre regreskrav gældende over for det andet medlemsland.

Da der er tale om en rettighed for borgerne over for den danske stat, bør der efter Justitsministeriets opfattelse optages en udtrykkelig bestemmelse herom i loven.

Efter den foreslåede bestemmelse udbetales erstatning af justitsministeren. I overensstemmelse med almindelig praksis på området, jf. Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 20. juni 1988, vil anmodninger om erstatning normalt blive behandlet af den pågældende politimester eller af Rigspolitechefen med mulighed for at få spørgsmålet indbragt for Justitsministeriet.

Om spørgsmålet om erstatning i anledning af strafretlig forfølgning efter retsplejelovens kapitel 93a henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.9. Heraf fremgår det, at en person, som måtte kræve den-

ne form for erstatning i anledning af svenske polititjenestemænds dispositioner på dansk område, er stillet på samme måde som i tilfælde, hvor der er spørgsmål om erstatning i anledning af dansk politis strafferetlige forfølgning.

Til § 7

Det foreslås, at bestemmelsen i lovens § 1, hvorefter regeringen bemyndiges til at tiltræde aftalen på Danmarks vegne, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Endvidere foreslås det, at lovens øvrige bestemmelser træder i kraft den 1. juni 2000, således at det dansk-svenske politisamarbejde efter aftalen kan være på plads forud for den officielle indvielse af Øresundsforbindelsen den 1. juli 2000.

Til § 8

Da loven vedrører politimæssigt samarbejde i Øresundsregionen, foreslås det, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland.

**Aftale
mellem
Kongeriget Danmarks regering
og
Kongeriget Sveriges regering
om
politimæssigt samarbejde i Øresundsregionen**

Kongeriget Danmarks regering

og

Kongeriget Sveriges regering

som bekræfter deres vilje til at styrke samarbejdet mellem myndigheder med politimæssige opgaver i Øresundsregionen,

som lægger vægt på, at denne aftale skal supplere det allerede eksisterende samarbejde mellem de danske og de svenske myndigheder med politimæssige opgaver, og at intet i aftalen må fortolkes således, at det begrænser det eksisterende dansk-svenske samarbejde eller det internationale samarbejde om kriminalitetsbekæmpelse,

som bestræber sig på at bekæmpe illegal indvandring og grænseoverskridende kriminalitet, at sikre den offentlige sikkerhed og orden og at opretholde en effektiv kriminalitetsbekæmpelse,

som henviser til aftalen af 23. marts 1991 mellem Danmarks regering og Sveriges regering om en fast forbindelse over Øresund, herunder særlig aftalens artikel 18, hvorefter regeringerne i Danmark og Sverige kan indgå særskilte aftaler om dansk og svensk myndighedsudøvelse i andre spørgsmål, som vedrører den faste forbindelse over Øresund, i det følgende benævnt Øresundsforbindelsen,

som ønsker at udfylde og supplere konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelsen af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 (i det følgende benævnt Schengen-konventionen) og de i forbindelse hermed vedtagne gennemførelsesbestemmelser,

som betragter Øresundsregionen som et område, hvor et effektivt samarbejde mellem myndighederne er nødvendigt med henblik på at bekæmpe kriminalitet og sikre den offentlige sikkerhed og orden,

har aftalt følgende:

Artikel 1

Stk. 1. Aftaleparterne samarbejder i Øresundsregionen. Formålet med aftalen er at styrke samarbejdet mellem myndigheder med politimæssige opgaver med henblik på afværgelse af trusler mod den offentlige sikkerhed og orden samt forebyggelse og forfølgning af strafbare forhold. Samarbejdet består fortsat i det tilfælde, hvor en aftalepart midlertidigt genoptager personkontrollen ved grænsen til den anden aftaleparts ter-

ritorium i medfør af Schengen-konventionens artikel 2, stk. 2.

Stk. 2. Samarbejdet finder sted på grundlag af og i henhold til national ret, Schengen-konventionen og folkeretlige overenskomster mellem aftaleparterne, uden at dette berører aftaleparternes forpligtelser i henhold til fællesskabsretten.

Artikel 2

Stk. 1. Ved »Øresundsforbindelsen« forstås i denne aftale og de tilhørende erklæringer den faste forbindelse over Øresund, jf. stk. 2 og 3 med eventuelle tilhørende nationale erklæringer.

Stk. 2. For togtrafik afgrænses »Øresundsforbindelsen« som strækningen mellem på dansk territorium stationen i Københavns lufthavn i Kastrup og på svensk territorium henholdsvis den sidste påstignings- eller den første afstigningsmulighed.

Stk. 3. I øvrigt afgrænses »Øresundsforbindelsen« som strækningen mellem på dansk territorium henholdsvis den sidste tilkørsels- eller den første frakørselsmulighed og på svensk territorium tilkørsels- eller frakørselsmuligheden ved betalingsstationen ved Lernacken.

Artikel 3

Stk. 1. I Kongeriget Danmark er følgende myndigheder omfattet af aftalen:

Rigspolitichefen og de øvrige danske politimyndigheder.

Stk. 2. I Kongeriget Sverige er følgende myndigheder omfattet af aftalen:

Rikspolisstyrelsen og de svenske politimyndigheder.

Stk. 3. Det fremgår af henholdsvis artikel 2 og artikel 3 i Tiltrædelsesaftale for Kongeriget Danmark til Schengen-konventionen og af artikel 2 og artikel 3 i Tiltrædelsesaftale for Kongeriget Sverige til Schengen-konventionen, hvilke polititjenestemænd der er omfattet af Schengen-konventionens artikel 40, stk. 4, og artikel 41, stk. 7.

Artikel 4

Stk. 1. De i artikel 3 nævnte myndigheder skal omgående træffe alle egnede forholdsregler til gennemførelse af aftalen. De skal straks under-

rette hinanden om forhold, som vedrører kriminalitet, der er af betydning i Øresundsregionen.

Stk. 2. Myndighederne skal i den forbindelse blandt andet sikre en fortsat tæt udveksling af information og en fortsat udvikling af kommunikationsstrukturene inden for politisamarbejdet i henhold til afsnit III i Schengen-konventionen, idet de i overensstemmelse med national lovgivning

- i enkeltsager udveksler oplysninger om sagsforhold og personer,
- snarest muligt underretter hinanden direkte om forestående politimæssigt relevante begivenheder og aktioner samt i det enkelte tilfælde videregiver oplysninger i så god tid, at modtageren i tide kan træffe de nødvendige foranstaltninger til afværgelse af trusler mod den offentlige sikkerhed og orden.

Stk. 3. Myndighederne skal i den forbindelse endvidere sikre en intensivering af samarbejdet i forbindelse med indsats og efterforskning til forebyggelse og forfølgning af strafbare forhold, idet de

- alt efter nødvendigheden heraf samarbejder i forbindelse med kontrol-, overvågnings- og efterforskningsforanstaltninger, idet den ene aftaleparts ansatte inden for rammerne af deres nationale kompetence varetager informations- og rådgivningsopgaver ved indsats på den anden aftaleparts territorium efter nærmere aftale mellem de kompetente myndigheder og under ledelse af den aftaleparts myndigheder, på hvis territorium indsatsen finder sted,
- deltager i grænseoverskridende eftersøgningsaktioner ifølge fastlagte planer,
- efter behov kan planlægge og gennemføre fælles initiativer vedrørende kriminalitetsforebyggende arbejde.

Artikel 5

De i artikel 3, stk. 1 og 2, nævnte myndigheder kan indgå aftaler om deltagelse af repræsentanter for den ene aftalepart som observatører i den anden aftaleparts politimæssige foranstaltninger, om udveksling af ansatte, uden at disse herved får beføjelse til myndighedsudøvelse, og om udstationering af forbindelsesofficerer i medfør af Schengen-konventionens artikel 47.

Artikel 6

Stk. 1. I det omfang det af trafikale hensyn er nødvendigt, er det tilladt de polititjenestemænd, der er nævnt i artikel 3, stk. 3, at færdes på den

anden aftaleparts territoriale del af Øresundsforbindelsen, jf. artikel 2, og frem til nærmeste mulighed for at vende om og komme tilbage til eget territorium.

Stk. 2. I de i stk. 1 nævnte tilfælde kan den ene aftaleparts polititjenestemænd på den anden aftaleparts territoriale del af Øresundsforbindelsen om fornødent udføre sædvanlige politimæssige opgaver af ordensmæssig karakter i overensstemmelse med den anden aftaleparts nationale lovgivning og administrativt fastsatte bestemmelser, indtil den anden aftaleparts myndigheder, der straks skal underrettes om iværksatte foranstaltninger, overtager gennemførelsen heraf eller kræver foranstaltningerne afbrudt.

Stk. 3. I de i stk. 1 nævnte tilfælde kan den ene aftaleparts polititjenestemænd på den anden aftaleparts territoriale del af Øresundsforbindelsen optage forfølgelse i henhold til betingelserne i Schengen-konventionens artikel 41 og gennemførelsesbestemmelserne dertil under iagttagelse af de nationale erklæringer, der er afgivet i forbindelse med indgåelsen af denne aftale, eller i overensstemmelse med Schengen-konventionens artikel 41, stk. 9. Forfølgelse kan tillige ske dels af personer, som er undvejet fra enhver frihedsberøvende foranstaltning, der er begrundet i et strafferetligt forhold, dels af personer, som er undvejet fra andre frihedsberøvende foranstaltninger, såfremt udlevering med henblik på gennemførelse af en beslutning om forsyrg eller behandling kan komme på tale.

Stk. 4. De i artikel 3, stk. 1 og 2, nævnte myndigheder kan endvidere gennemføre fælles patruljeringsvirksomhed på hele Øresundsforbindelsen. Patruljeringsvirksomheden gennemføres i overensstemmelse med aftaleparternes nationale lovgivning og under ledelse af den aftaleparts myndigheder, på hvis territorium patruljeringsvirksomheden finder sted.

Artikel 7

Grænseoverskridende observation sker i henhold til de i Schengen-konventionens artikel 40 nævnte betingelser.

Artikel 8

Stk. 1. Grænseoverskridende forfølgelse sker i henhold til betingelserne i Schengen-konventionens artikel 41 og gennemførelsesbestemmelserne dertil under iagttagelse af de nationale erklæringer, der er afgivet i forbindelse med indgåelsen af denne aftale, eller i overensstemmelse

med Schengen-konventionens artikel 41, stk. 9. Grænseoverskridende forfølgelse kan tillige ske dels af personer, som er undvejet fra enhver frihedsberøvende foranstaltning, der er begrundet i et strafferetligt forhold, dels af personer, som er undvejet fra andre frihedsberøvende foranstaltninger, såfremt udlevering med henblik på gennemførelse af en beslutning om forsorg eller behandling kan komme på tale.

Stk. 2. Ved grænseoverskridende forfølgelse i Kongeriget Danmark skal der gives meddelelse til følgende myndighed:

Københavns Politi.

Stk. 3. Ved grænseoverskridende forfølgelse i Kongeriget Sverige skal der gives meddelelse til følgende myndighed:

Polismyndigheden i Skåne.

Artikel 9

Under udførelse af opgaver på den anden aftaleparts territorium skal den ene aftaleparts polititjenestemænd overholde den anden aftaleparts nationale lovgivning og administrativt fastsatte bestemmelser samt efterkomme påbud fra den anden aftaleparts kompetente myndigheder. Den anden aftaleparts kompetente myndigheder træffer de nødvendige ledelsesmæssige dispositioner på denne aftaleparts territorium fra det tidspunkt, hvor der gives underretning om iværksatte foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 6, eller fra det tidspunkt, hvor der tages kontakt med de kompetente myndigheder i overensstemmelse med Schengen-konventionens artikel 41.

Artikel 10

Stk. 1. Afgørelse om polititjenestemænds adfærd og de politimæssige dispositioner, herunder om disciplinære foranstaltninger, i forbindelse med udførelsen af opgaver som nævnt i denne aftale, træffes af de kompetente myndigheder hos den aftalepart, hvor de pågældende polititjenestemænd er hjemmehørende.

Stk. 2. Indgives der klage over forhold som nævnt i stk. 1 til myndighederne hos den aftalepart, hvor de pågældende polititjenestemænd ikke er hjemmehørende, videresendes klagen til de kompetente myndigheder hos den aftalepart, hvor de pågældende er hjemmehørende. Den førstnævnte aftaleparts myndigheder tilvejebringer i overensstemmelse med national lovgivning og bestemmelserne i Schengen-konventionens artikel 40, stk. 3, litra g, og artikel 41, stk. 5, litra

g, de fornødne oplysninger til brug for den i stk. 1 nævnte afgørelse.

Stk. 3. Denne bestemmelse vedrører ikke strafferetlig forfølgning af polititjenestemænd.

Artikel 11

Polititjenestemænd, der udfører opgaver på den anden aftaleparts territorium i overensstemmelse med artikel 6 og artikel 8, sidestilles med denne aftaleparts egne polititjenestemænd for så vidt angår eventuelle lovovertrædelser, der beagås mod eller af dem.

Artikel 12

Stk. 1. Når en aftaleparts polititjenestemænd inden for rammerne af denne aftale befinder sig på den anden aftaleparts territorium, er den førstnævnte aftalepart ansvarlig for skader, som denne aftaleparts polititjenestemænd måtte forvolde under udførelsen af deres opgaver, i overensstemmelse med den anden aftaleparts lovgivning.

Stk. 2. Den aftalepart, på hvis territorium de i stk. 1 nævnte skader forvoldes, erstatter disse skader på samme måde som skader forvoldt af dens egne polititjenestemænd.

Stk. 3. Den aftalepart, hvis polititjenestemænd har forvoldt skader på den anden aftaleparts territorium, skal godtgøre hele det beløb, som sidstnævnte har udbetalt i skadeserstatning.

Artikel 13

Aftaleparterne tilstræber i øvrigt inden for rammerne af national lovgivning at yde den anden aftaleparts polititjenestemænd den samme beskyttelse og bistand under udøvelsen af tjenesten, som de yder deres egne polititjenestemænd.

Artikel 14

Stk. 1. En aftaleparts polititjenestemænd, der opholder sig på den anden aftaleparts territorium, kan i de tilfælde, der er nævnt i Schengen-konventionens artikel 40 og artikel 41 samt i denne aftales artikel 6 og artikel 8, bære deres nationale tjenesteuniform eller andet synligt kendetegn.

Stk. 2. I de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, kan aftaleparternes polititjenestemænd endvidere bære de tjenestevåben, der er tilladt efter den nationale ret i det land, hvor de er hjemmehørende. I de i Schengen-konventionens artikel 40 nævnte tilfælde er retten til at bære tjenestevåben dog underlagt de særlige begrænsninger, som følger af de erklæringer, aftaleparterne måtte have afgi-

vet i forbindelse med indgåelsen af deres respektive tiltrædelsesaftaler til Schengen-konventionen.

Stk. 3. I særlige tilfælde kan den ene aftalepart gøre indsigelse mod, at den anden aftaleparts polititjenestemænd bærer deres tjenesteuniform eller andre synlige kendetegn eller tjenestevåben i overensstemmelse med stk. 1 og 2. I sådanne tilfælde skal polititjenestemændene afstå fra at bære disse.

Stk. 4. En aftaleparts polititjenestemænd, der opholder sig på den anden aftaleparts territorium i andre end de i stk. 1 nævnte tilfælde, kan bære deres nationale tjenesteuniform eller andre synlige kendetegn efter konkret bestemmelse af den anden aftaleparts kompetente myndigheder.

Stk. 5. Aftaleparternes kompetente myndigheder underretter hinanden om de til enhver tid til-ladte tjenestevåben.

Stk. 6. Brug af tjenestevåben på den anden aftaleparts territorium er kun tilladt i tilfælde af nødværge.

Artikel 15

Er en aftalepart af den opfattelse, at en anmodning inden for samarbejdet ikke kan opfyldes, eller at en foranstaltning ikke kan gennemføres, uden at være til skade for aftalepartens suverænitæt, egen sikkerhed eller andre væsentlige nationale interesser, eller at den er i modstrid med aftalepartens nationale lovgivning, kan den pågældende aftalepart i det konkrete tilfælde helt eller delvis nægte at samarbejde eller gøre samarbejdet afhængigt af bestemte betingelser.

Artikel 16

De i artikel 3, stk. 1 og 2, nævnte myndigheder kan på grundlag af og inden for rammerne af

denne aftale indgå yderligere aftaler, som tager sigte på den administrative gennemførelse og de praktiske fremgangsmåder for en gennemførelse af samarbejdet.

Artikel 17

Stk. 1. Denne aftale træder i kraft den første dag i måneden efter, at den anden aftalepart har modtaget den sidste af de notifikationer, hvorved aftaleparterne meddeler hinanden, at de nationale forudsætninger for ikrafttrædelsen er opfyldt.

Stk. 2. Denne aftale er indgået på ubestemt tid. Den kan opsiges af enhver af aftaleparterne ved notifikation. Opsigelsen træder i kraft seks måneder efter det tidspunkt, hvor den anden aftalepart modtog notifikationen.

Stk. 3. Hver af aftaleparterne kan til enhver tid ændre udpegningen af myndigheder i henhold til artikel 8. Enhver ændring skal meddeles den anden aftalepart ved notifikation.

Stk. 4. De øvrige bestemmelser i denne aftale kan på begæring af enhver af aftaleparterne til enhver tid ændres ved gensidigt samtykke. Ændringer træder i kraft den første dag i den anden måned efter, at den anden aftalepart har modtaget den sidste af de notifikationer, hvorved aftaleparterne meddeler hinanden, at de nationale forudsætninger for ikrafttrædelsen er opfyldt.

Artikel 18

Senest fem år efter denne aftales ikrafttræden vurderer aftaleparterne gennemførelsen og anvendelsen af aftalen, idet aftaleparterne i den forbindelse tillige overvejer behovet for at ændre aftalen eller de i medfør af Schengen-konventionens artikel 41, stk. 9, afgivne erklæringer.

Udfærdiget på Øresundsforbindelsen den 6. oktober 1999

i to eksemplarer på både svensk og dansk, idet begge tekster har samme gyldighed.

For Kongeriget Danmarks regering

For Kongeriget Sveriges regering

Frank Jensen

Laila Freivalds

Kongeriget Danmarks erklæring ad Schengen-konventionens artikel 41, stk. 9.

Ud over de betingelser m.v., der er fastsat i Schengen-konventionens artikel 41, stk. 5 og 7, erklærer Kongeriget Danmarks regering, at forfølgelse ind i Danmark hen over grænsen til Sverige sker på følgende vilkår:

- Svenske myndigheder har ret til at fortsætte en igangværende forfølgelse på dansk grund på hele Øresundsforbindelsen.
- Forfølgelse på Øresundsforbindelsen kan ske for ethvert strafbart forhold, der er undergivet offentlig påtale efter national lovgivning i Danmark og Sverige.
- Svenske myndigheder har ret til at pågribe personer på Øresundsforbindelsen i overens-

stemmelse med Schengen-konventionens artikel 41, stk. 2, litra b.

- Svenske myndigheder har ret til at fortsætte en igangværende forfølgelse på dansk grund i en afstand på op til 25 km fra Øresundsforbindelsens afslutning.
- Forfølgelse uden for Øresundsforbindelsen kan ske for de forbrydelser, der er nævnt i Schengen-konventionens artikel 41, stk. 4, litra b.
- Svenske myndigheder har ved forfølgelse uden for Øresundsforbindelsen ikke ret til at pågribe personer på dansk grund.

Kongeriget Sveriges erklæring ad artikel 6 og artikel 8 i aftalen mellem Kongeriget Danmarks regering og Kongeriget Sveriges regering om politimæssigt samarbejde i Øresundsregionen.

Under henvisning til aftalen af 6. oktober 1999 om politimæssigt samarbejde i Øresundsregionen og efter samråd med Kongeriget Danmark i anledning af den forestående åbning af den faste forbindelse over Øresund den 1. juli 2000, gælder følgende for danske polititjenestemænds gennemførelse af forfølgelse på svensk territorium:

– Danske polititjenestemænd har ret til at gennemføre forfølgelse i Sverige i overensstemmelse med artikel 6 og 8 af personer, som er

antruffet på fersk gerning i færd med at begå en strafbar handling, der er undergivet offentlig påtale efter national lovgivning i Danmark og Sverige.

– Danske polititjenestemænd, som gennemfører forfølgelse, har ret til at pågribe den forfulgte person i overensstemmelse med Schengenkonventionens artikel 41, stk. 2, litra b.

– Der fastsættes ingen tidsmæssig eller geografisk begrænsning for forfølgelsen.

Til lovforslag nr. L 214. Skriftlig fremsættelse (1. marts 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om politimæssigt samarbejde i Øresundsregionen.

(Lovforslag nr. L 214).

Med den forventede åbning af Øresundsforbindelsen den 1. juli 2000 bliver der i et tæt befolket område skabt en landbaseret grænse mellem Danmark og Sverige.

Den danske og svenske regering har derfor indgået en aftale, der styrker samarbejdet mellem de to landes politimyndigheder i Øresundsregionen, herunder ved at supplere og udfylde Schengen-konventionens bestemmelser om grænseoverskridende observation og forfølgelse. Aftalen blev undertegnet den 6. oktober 1999.

Efter indgåelsen af aftalen har regeringen overvejet, om dansk tiltrædelse af aftalen kan ske inden for rammerne af lov nr. 418 af 10. juni 1997 om Danmarks tiltrædelse af Schengenkonventionen. Resultatet af disse overvejelser er blevet, at det vil være nødvendigt at tilvejebringe et selvstændigt lovgrundlag med henblik på gennemførelsen af den dansk-svenske aftale.

På den baggrund fremsættes nærværende lovforslag med det formål at skabe grundlag for dansk tiltrædelse af aftalen af 6. oktober 1999 mellem Kongeriget Danmark og Kongeriget Sverige om politimæssigt samarbejde i Øresundsregionen. Da Øresundsforbindelsen som nævnt vil blive indviet til sommer, er det ikke muligt at udskyde fremsættelsen af dette lovforslag til næste folketingsår.

Efter aftalen vil det i almindelighed fortsat være forbeholdt de to landes myndigheder at ud-

øve politimæssige tvangsbeføjelser på eget territorium. Hvert af de to landes politimyndigheder kan dog under nærmere angivne betingelser udøve visse beføjelser på den anden side af territorialgrænsen, der ligger på Øresundsforbindelsen ca. 10,5 km fra den danske kyst og ca. 5,5 km fra den svenske kyst.

Lovforslaget indebærer således bl.a., at svenske polititjenestemænd får adgang til på den danske territoriale del af Øresundsforbindelsen at udøve en række politimæssige opgaver i tilfælde, hvor øjemedet hermed ville være helt eller delvist forspildt, hvis man skulle afvente, at dansk politi når frem til stedet.

F.eks. kan svensk politi tilbageholde en spiritusbilist på den danske del af Øresundsforbindelsen med henblik på hurtigst muligt at overgive vedkommende til dansk politi. Tilsvarende beføjelser vil tilkomme dansk politi på den svenske del af Øresundsforbindelsen.

Endvidere kan de svenske politimyndigheder med udgangspunkt i Schengen-konventionens regler herom fortsætte en igangværende observation eller forfølgelse på dansk territorium. Hvis svensk politi i forbindelse med en sådan forfølgelse eller observation ind på dansk territorium har passeret Øresundsforbindelsens afslutning, vil der herefter ikke være adgang til at udøve tvangsmæssige beføjelser - herunder standse eller tilbageholde personer. Forfølgelsen kan i øvrigt kun fortsætte i en afstand på op til 25 km fra Øresundsforbindelsen. En tilsvarende geografisk begrænsning vil ikke gælde ved dansk politis forfølgelse på svensk territorium.

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til lovforslaget og bemærkningerne til det, skal jeg anbefale lovforslaget til det høje Tings velvillige behandling.